

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2015r.

Sędzia Sądu Rejonowego Katowice– Wschód w Katowicach Joanna Barut, w Wydziale IV Karnym- działając w zastępstwie Prezesa Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach.

w sprawie z wniosku o ukaranie wniesionego przez Komisariat Policji I w K. dotyczącego M. M.

obwinionego z art. 124§1 kw

postanawia

na podstawie art. 59§2 kpw w zw. z art. 5§1 pkt 2 kpw odmówić wszczęcia postępowania przeciwko M. M. obwinionemu o wykroczenie z art. 124§1 kw polegające na tym, że w dniu 16 października 2014r. około godz. 10.50 w K. na ul. (...) poza drogą publiczną będąc pracownikiem firmy Park (...) z siedzibą w D. ul. (...), swoim działaniem poprzez złożenie blokady na koło samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) umyślnie uczynił pojazd ten niezdatnym do użytkowania.

UZASADNIENIE

Komisariat I Policji w K. złożył wniosek o ukaranie M. M. za czyn z art. 124§1 kw, zarzucając wymienionemu, iż we wskazanej wnioskiem dacie w K. na ul. (...) będąc pracownikiem firmy PARK- (...) zgodnie z dyspozycją artykułu Kodeksu Cywilnego o zastosowaniu obrony koniecznej, nie skorzystał z tego przepisu, a następnie przez założenie blokady na koło pojazdu uczynił go niezdatnym do użytkowania.

Sąd zważył, co następuje:

Warunkiem do uznania, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 124§1 kw jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega ten kto umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda wynikająca z czynu przestępczego nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany w art. 288 kk. Strona podmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 kw obejmuje umyślność w obu postaciach zamiaru. Możliwość przypisania sprawstwa pozostaje uzależniona od tego, czy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi (zamiar ewentualny).

W przedmiotowej sprawie, koniecznym jawi się dodatkowo wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 k.w. wymagane jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (damnum emergens) i utraconych przyszłych korzyści (lucrum cessans).

W zakresie uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady (rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za

bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość występienia szkody w tym przypadku tylko do postaci lucrum cessans.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak występienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnoprawny tak wykroczenia z art. 124 kw, jak i wystętku penalizowanego treścią art. 288 kk.

W ocenie tut. Sądu bezspornym w sprawie pozostaje okoliczność, iż poprzez założenie blokady na koło uczyniono przejściowo niezdatnym do użytku zablokowany pojazd, brak jest jednak podstaw do uznania prawnokarnego charakteru tak ustalonego działania obwinionego. Stanowczo należy już w tym miejscu zaakcentować, że w związku z zablokowaniem za pomocą blokady koła pojazdu V. (...), nie powstała w rozumieniu prawnokarnym żadna szkoda tj. wynikająca z czynu przestępczego, bezprawnego. Za taką szkodę nie sposób traktować następczego żądania opłaty wynikającej z regulaminu obowiązującego na terenie (...).

Dodatkowo co wynika wprost z akt sprawy postępowanie związane pozostaje z incydentem polegającym **na naruszeniu praw własności poprzez parkowanie pojazdu w sposób niezgodny z warunkami Regulaminu obowiązującego na terenie (...), jak i dopiero następczym działaniem pracownika firmy PARK- (...) - M. M. wykonującego wskazane wnioskami o ukaranie czynności w ramach obowiązków pracowniczych zakreślonych przez pracodawcę.**

Z powyższych względów brak jest elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 124 § 1 k. Sam czyn pozostaje prawnokarnie obojętny. Na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w wielu sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tut. Sądzie, a zapadłe orzeczenia (w przypadku ich zaskarżenia) zostały utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Przyjdzie zatem ponownie podkreślić, iż samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane **na gruncie cywilnoprawnym bez angażowania w sprawę sądu karnego, jak i organów ścigania.**

Powyższe poniekąd oskarżyciel nota bene zdaje się dostrzegać wplatając w opis zarzucanego wykroczenia, całkowicie niezrozumiałe jak i nietrafne w kontekście sprawy o wykroczenie, sformułowania „nie skorzystania z dyspozycji przepisu kodeksu cywilnego (niewskazanego wprost) o zastosowaniu obrony koniecznej”. Już zatem jedynie dla porządku nadmienić należy, iż przy przyjęciu - jak chce to widzieć oskarżyciel (?) - działań obwinionego w ramach obrony koniecznej to zgodnie z dyspozycją art. 423 k.c. działający w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni i bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro własne lub innej osoby, **nie jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną napastnikowi.**

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 kpw, Sąd na mocy art. 59 § 2 kpw orzekł jak w sentencji. Brak możliwości stwierdzenia zaistnienia znamion zarzucanego obwinionemu czynu nie wymaga prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie. Sam wniosek o ukaranie należy zaś poczytać za efekt nieprawidłowej interpretacji istoty zarzucanego obwinionemu wykroczenia.